

Belagers van echtelijk geluk

Wageningen, maandagmorgen. Telefoon. Na wederzijds voorstellen volgt de mededeling: „meneer, ik verkeer in een p . . . bui”. Op onze medelevende vraag of dit uitsluitend aan de maandagmorgen is te wijten, horen we de verzuchting: „nee; m'n zoontje wil niet meer thuis slapen en m'n vrouw staat op 't punt me te verlaten”.

Wij beamen het causale verband tussen deze waarlijk droevige feiten en het ontstaan van de zoëven gesignaleerde bui. Maar onze belangstelling is nu klaarwakker, dus informeren we kies naar de reden der echtelijke verwijdering. En dan schiet de aap uit de mouw: ratten.

Hevige angst bij zoonlief, die het ver-

tikt nog één nacht in zo'n heksenketel te slapen; panische angst ook bij vrouwlief, die een tijdelijke scheiding van tafel en bed verre verkiest boven een samenzijn, opgeluisterd met lugubere rattenvisioenen. Vertwijfeling tenslotte bij het gezinshoofd, die moet gedogen dat zijn liefste bezit door een stelletje uitvaagsel gedwongen wordt de benen te nemen.

We hebben de radeloze op het hart gedrukt z'n gezin nog even bijeen te houden en hem een bezoek op zeer korte termijn in het vooruitzicht gesteld. En op onze verzekering, dat hij heel spoedig van zijn belagers zal zijn verlost, klinkt de stem van een herborene: „meneer, ik ben m'n p . . . bui kwijt!”.

